

ע"פ 5200/16 - חליל כבוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5200/16

לפני:

כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופטת ע' ברון

המערער:

חליל כבוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 16.5.2016 בת"פ 9335-07-15 שניתן על ידי
כבוד השופט ב' שגיא

תאריך הישיבה:

ג' בתשרי התשע"ז (5.10.2016)

בשם המערער:

עו"ד אבי חימי; עו"ד אריה שכנאי

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם שירות המבחן:

גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ב' שגיא) בת"פ 9335-07-15 מיום 16.5.2016, במסגרתו הושת על המערער עונש של 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו; מאסר לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות כנגד הגוף, למעט עבירת איומים; וקנס בסך 5,000 ש"ח.

רקע והליכים

2. המערער הורשע, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסכם טיעון, בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. יצוין כי במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי תגביל התביעה את עתירתה לעונש של 40 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, ואילו ההגנה תבקש להסתפק בעונש של 12 חודשי מאסר.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין המערער לבין המתלונן קיימת היכרות על רקע התקשרות עסקית בתחום חיי הלילה בתל אביב, ונתגלע ביניהם סכסוך. בליל 27.6.2015 הגיע המתלונן אל מועדון לילה בתל אביב, שבו שהה המערער, ועלה לעמדת התקליטן. מיד לאחר מכן, עלה המערער לעמדה מאחורי המתלונן, ותקף אותו באמצעות סכין מטבח שהייתה ברשותו, בכך שדקר/חתך אותו בצווארו. כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלונן חבלה חמורה בדמות חתך רחב בצווארו, פציעה ודימומים. מיד לאחר מכן יצא המתלונן מהמועדון, כשהוא מדמם מצווארו, והובהל לבית חולים, שם נותח ונתפר החתך שנוצר בצווארו.

גזר הדין של בית המשפט המחוזי

4. ביום 16.5.2016 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המערער. בית המשפט המחוזי עמד על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, על הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ועל מדיניות הענישה הנהוגה. אשר לראשון, קבע כי הערכים המוגנים שנפגעו הם שלמות הגוף וביטחון הציבור. אשר לשני, ציין בית המשפט את מיקום הפגיעה במתלונן; את השימוש בסכין והצורך בהתמודדות עם "תת-תרבות הסכין"; ואת חומרת הפגיעה, תוך ציון כי העובדה שהפגיעה נעשתה בעת שהמערער כעס על המתלונן אינה מהווה שיקול המפחית מעוצמת הפגיעה. אשר לשלישי, התייחס בית המשפט המחוזי למספר פסקי דין שמצא כרלוונטיים לצורך קביעת מתחם הענישה. על יסוד דברים אלה קבע בית המשפט המחוזי כי אלמלא הסדר הטיעון, מתחם הענישה ההולם צריך היה לנוע בין 20 ל-48 חודשי מאסר.

5. בקובעו את העונש המתאים למערער, התייחס בית המשפט המחוזי להסכמות בין הצדדים במסגרת הסכם הטיעון כפי שתואר בפסקה 2 לעיל; להודאת המערער, לה העניק בית המשפט משקל רב, היות שקבע שמשקפת הפנמה אמיתית באשר לפסול המעשה; להיעדר הרשעות קודמות בעניינו; לעובדה שזהו עונש המאסר הראשון שהוטל עליו; לנתוניו האישיים, ביניהם משפחתו הנורמטיבית, מסלול חייו החיובי, וגילו; לסיכויי השיקום החיוביים שלו כפי שעלו מתסקיר שירות המבחן בעניינו; וכן לתנאים המגבילים שהושתו עליו בתקופת ניהול המשפט. על יסוד כל אלה, גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער כאמור בפסקה 1 לעיל. מכאן הערעור שלפנינו.

6. המערער טוען בערעורו כי בית המשפט המחוזי החמיר עמו יתר על המידה ומבקש מבית משפט זה להקל בעונשו. המערער גורס, כי הפסיקה עליה התבסס בית המשפט המחוזי בקבעו את מתחם הענישה ההולם התייחסה למקרים חמורים יותר, לשיטתו מהמקרה בו הורשע, ולכן היה מקום לקבוע מתחם נמוך מזה שנקבע. עוד, לעמדת המערער, שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא קבע את עונשו בתחתית רף הענישה, זאת נוכח השיקולים לקולה אותם מנה בית המשפט בגזר דינו. יתרה מזאת, המערער סבור כי השיקולים לקולה, ובפרט סיכויי שיקומו הטובים לשיטתו, היו צריכים להוביל לחריגה לקולה ממתחם הענישה. בעניין זה מפרט המערער כי ניצל את התנאים המגבילים שהוטלו עליו בתקופת ניהול המשפט כדי להשתתף בהליך טיפולי-שיקומי, ומפנה לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו עובר לגזר הדין. התסקיר מציין את הליך הטיפול שעבר, וקובע כי המערער הפגין נכונות לבחון באופן ביקורתי את בחירותיו, וכי הסיכון להישנות עבירות מצדו נמוך מאד. לפיכך, לשיטת המערער, קיים סיכוי של ממש לשיקומו, ולכן ראוי לקבוע עונש מקל מזה שהושת עליו.

7. המשיבה, מנגד, טוענת כי יש לדחות את הערעור. לשיטתה, בית המשפט המחוזי התחשב בכלל השיקולים הרלבנטיים וגזר את עונשו של המערער בהתאם. עוד סבורה המשיבה כי אין להתערב בעונש שהוטל משני טעמים נוספים: הן נוכח העובדה שלשיטתה מדובר בעונש מקל בנסיבות; והן נוכח העובדה שהעונש נמצא בתוך מתחם הענישה שהוסכם עליו בין הצדדים.

דין והכרעה

8. לאחר עיון בגזר דינו של בית המשפט המחוזי ובנימוקי הערעור, ולאחר שמיעת הצדדים בפנינו, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

הלכה ידועה היא שערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ראו: ע"פ 1274/16 עווד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (6.10.2016); ע"פ 5080/15 עביד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (10.3.2016); ע"פ 5767/14 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 90 (16.6.2015)). לטעמנו, המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

9. הלכה מושרשת בבית משפט זה היא כי נוכח חומרתן, עבירות אלימות המערבות שימוש בכלי נשק קר, ובו סכין, ראויות לגינוי ולמיגור (ראו למשל: ע"פ 5982/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (24.7.2016); ע"פ 8720/14 וורקי נ' מדינת ישראל, פסק דינו של השופט נ' סולברג (10.5.2015); ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (25.9.1997)). בהתאם, הובהר לא אחת כי בעבירות אלו יגזרו עונשי מאסר בפועל, גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי וגילו צעיר (ע"פ 8/16 חרירי נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-14 (16.8.2016); ע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (18.4.2016); ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 40 (1.7.2014)).

10. אנו סבורים כי גזר דינו של בית המשפט המחוזי מבוסס ומנומק היטב, וניכר כי נלקחו בחשבון כל השיקולים הרלבנטיים. כאמור, בעניינו של המערער קבע בית המשפט את מתחם הענישה ואת העונש ההולמים בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו, בנסיבות ביצוע העבירה, בפסיקה במקרים דומים, בהודאתו ובהיעדר עבר פלילי, בנתוניו האישיים ובסיכויי שיקומו כפי שהם עולים לרבות מתסקיר שירות המבחן. לפיכך קבע בית המשפט את מתחם הענישה ההולם על עונש מאסר לתקופה שבין 20 חודשים ל-48 חודשים, וקבע את עונשו ברף הנמוך של המתחם - 24 חודשי מאסר כמפורט לעיל בפסקה 1. הנה כי כן, ניכר כי בית המשפט המחוזי שקל את השיקולים לקולה אליהם מפנה המערער בערעורו, ומשכך, לא מצאנו מקום להתערב בעונשו של המערער.

11. לסיום, אנו תקווה כי המערער ינצל את תקופת מאסרו לטובת המשך שיקומו. לאור גילו הצעיר, והעובדה כי כל חייו עוד לפניו, יש לקוות כי ינצל את המסגרות הטיפוליות המוצעות לו בבית הסוהר, ויחזור אל המוטב.

12. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, ב' בחשון התשע"ז (3.11.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט